

ærede Finansminister; ikke nærmere har udtalt sig om, naagtet det netop trængte til Forklaring paa Grund af dets vedvarende Betydning, det er, hvorledes han, efter de Betragtninger, han før 5. Maanedet siden vedkjendte, sig, nu har kunnet ansee det for forsvarligt, efterat den overordentlige Skat, er opgiven, ikke her i Landsstinget at foreslaae nogen Nedsættelse af Jernbaneudgifterne for det næste Finantsaar, hvori den overordentlige Skatteindtægt tidligere var paaregnet. Det er jo ikke alene ikke væsentlig, med Hensyn til Betragtninger, der blot vedkomme det enkelte Aar, at man føler sig opfordret til at fremdrage dem hele. Sag, men det er med Hensyn til den hele Stilling, som derved fremkommer mellem Finantserne og de offentlige Arbejdere, altsaa mellem Finantsministeriet og Indenrigsministeriet. Det forekommer mig, at der er saa meget mere Opfordring til at fremhæve dette Forhold, som den høitagtede Finansminister ved den Maade, hvorpaa han henviste til de Forskjelligheder, der have vist sig i Meningerne om Ordningen af en Indkomstskat, i høi Grad har vanskeliggjort sig selv, ogsaa den senere Gjennemførelse af en Indkomstskat, idetmindste saalænge der ikke tvært fra Regjeringens Side, navnlig af Indenrigsministeriet, som dog er den, der fremkalder de finansielle Vanskeligheder, i saa Henseende ydes ham nogen Hjælp. Det staaer stadig for mig, som om det rene Procentssystem, for hvilket jo flere ærede Medlemmer interessere sig, men som Finansministeren har erklæret, at han fortiden ikke paa nogen Maade vil kunne gaae ind paa, møder saa godt som uoverstigelige Vanskeligheder, saalænge ikke det kommunale Skattevæsen er blevet Gjenstand for en næiere Ordning, der letter og støtter Gjennemførelsen af Procentssystemet ved Statsindkomstskatten. Men vi have fra Regjeringens Side ikke seet nogen som helst Bestræbelse efter at tilvejebringe en Ordning i det kommunale Skattevæsen udenfor Kjøbenhavn, hvor Sagen jo er ordnet saaledes, at vi, der have hjemme i Kjøbenhavn, netop have den Fordeel med Hensyn til disse Spørgsmaal, at man der staaer aldeles frit, uden at være hildet enten til den ene eller den anden Side. Det staaer

navnlig for mig, som om Bibeholdelsen af den hele nuværende Egningsmaade i Kjøbstæderne hænger meget nøie sammen med og ligefrem fører til Contingentsystemet. Saalænge man lader det blive derved, saa følger ogsaa deraf Conseqventer med Hensyn til en Fordeling af Indkomstskatten. Naar man vil arbejde stærkt hen til Procentssystemet, saa kan jeg ikke troe Andel, end at det er aldeles nødvendigt, at Regjeringen tager fat paa det kommunale Skattevæsen, men hvis man et vil det, og man dog vil modsætte sig Contingentsystemet paa samme Tid, som man stærkt fremskynder de store offentlige Arbejder, saa kan jeg ikke see Andel, end at vore Finantser ville komme i en høist betænkkelig Stilling. Saaledes kan den Vanskelighed, som Finansministeren har beredt sig ved at tilbagetage det Lovforslag, hvorefter der er Spørgsmaal, uden at foreslaae nogen som helst Nedsættelse i Jernbaneudgiften, blive overmaade stor. Det er ikke unaturligt, at man, ved at see tilbage paa nuværende Rigsdagsamling, kommer til at anstille nogle mindre hyggelige Betragtninger. Det staaer for mig, at det udførte Arbejde ikke er større, end at det, dersom Rigsdagen var sammenfaldt 10, 12 à 14 Dage førend den sædvanlige Tid, saa maatte kunde have været endt inden Jul, men de mere almindelige Betragtninger, der ellers ligge nær nu ved Rigsdagsamlingens Slutning, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa. Men det er vist, at den hele finansielle Tilstand ikke har vundet ved den Maade, hvorpaa Indkomstskatten først blev fremstillet som nødvendig, naagtet dog vistnok mange af de Dplysninger, som den ærede Minister nylig paaberaabte sig, allerede dengang vare i væsentlige Træk tilstede, men senere uden videre er bleven opgivet, uden at dette har havt nogen Indflydelse paa de under Forudsætning om Skattens Gjennemførelse vedtagne Jernbanearbejders Omfang.

Finantsministeren: Jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer det ærede Medlems Raisonnement, naar han, efter at nu snart 5 Maanedet ere forløbne, siden Rigsdagen traadte sammen, kan være af den Overbeviisning, at den, hvis den var bleven indfaldt 10 Dage